

S. Pedersen: Det er med en vis Forlegenhed, at jeg tager Ordet i denne Sag, idet man nemlig, naar man taler for Lovforslagets Fremme, let faaer Skin af at tale i egen Interesse. Jeg kan imidlertid ikke af denne Betragtning lade mig afholde fra at tage Ordet, men jeg skal dog i det, som jeg ønsker at sige, lade det være mig magtpaaliggende at tage Spørgsmaalet ikke som den, der herer hjemme i en af de paagældende Egne, og hvis locale Interesser derfor berøres ved Lovforslaget, men derimod fra et almindeligt Standpunkt, idet jeg fremhæver, hvad jeg fra et saadant Standpunkt anser for Billighed og Retfærdighed. Den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Lehmann) syntes ved et Udtryk, som han betegnede meget stærkt, netop at give min Opfattelse af denne Sag Medhold. Han betegnede nemlig de Udgifter, hvorom der her er Tale, som en Skat, men jeg vil, idet jeg tager dette Ord til Indtægt, nu spørge det ærede Medlem og det ærede Thing, om man vilde finde det rigtigt, at en Skat, der var nødvendig til at dække Underbalancen imellem de aarlige Indtægter og Udgifter, blev lagt alene paa de Provindsler, som ikke havde lidt umiddelbart i den sidste Krig. Jeg troer ikke, at det vilde kunne harmonere med de almindelige Forestillinger om, hvad der er ret og billigt. Men, naar man dog maa indrømme, at, hvad der her forlanges Erstatning for, er Requisitioner, der ligefrem i Henhold til den bestaaende Lovgivning ere blevne ydede til den retmæssige Myndighed, saa synes det mig i Henhold til det Anførte at være noget haardt og hverken billigt eller humant, at man udendvidere vil skyde Sagen bort og ikke engang vil skænke den den Velvilje at lade den gaae enten til Udvalg eller umiddelbart til 2den Behandling, forat den kan blive gjort til Gjenstand for nærmere Overvejelse og Ændringer i de Punkter, hvori den maatte vise sig at være mangelfuld. Jeg erkender, at Lovforslaget har 2 Skyggesider. Den ene er den, at det bestemmer, at Erstatningen skal udredes af Statskassen. Jeg finder, at dette er en Skyggeside, fordi man maa kunne sige sig selv, saavel naar hensees til Lovgivningen, som naar

hensees til Udtalelserne fra den ærede Minister, der oprindelig har indbragt Lovforslaget, at dette maa betragtes som utajjemførligt. Den anden Skyggeside ved Lovforslaget er, at Sagen nu er over 4 Aar gammel. Men den første Mangel kan med stor Letthed afhjælpes ved at faae Ordet „Statskassen“ ud af Lovforslaget, hvad der kan skee ved et simpelt Ændringsforslag til 2den Behandling. Og hvad den anden Mangel angaaer, nemlig, at Sagen er bleven for gammel, da skal jeg fremhæve, at de Krav, som der her er Tale om, vistnok trods deres Alder maae betragtes som ligesaa gyldige som andre, der ere blevne fyldestgjorte, idet der vistnok for den væsentligste Deel af dem vil kunne erhverves Bewis, i alt Fald da et ligesaa godt Bewis som det, der ofte er blevet præfereret med Hensyn til den anden Art af Erstatninger, hvormed vi have havt at gjøre, nemlig Erstatning for, hvad der er blevet ydet til Tjenden. Det er min Overbeviisning, at man med nogenlunde god Billie nok vil kunne komme derudover. Jeg troer derfor, at det er en noget for stærk Fordring til Landstinget, at det skulde betragte det som værende under Thingets Værdighed nu at gjøre denne Sag til Gjenstand for nærmere Prøvelse eller at lade den gaae til 2den Behandling. Jeg kan ikke erkende, at dette skulde være under Landstingets Værdighed, og jeg vil hævde, at ethvert enkelt Medlem her i Salen maa være berettiget til at have sin Mening om, hvad Landstingets Værdighed kræver, og hvad der stemmer med dets Værdighed og med Ons egen Værdighed. Jeg troer ikke, at noget enkelt Medlem har noget Mandat til at slaae fast, hvad der maa gjælde for hele Thinget i saa Henseende. — At der skulde være nogen Grund til at befrygte, at Krav paa Erstatning for Udgifter, som ere blevne givne frivillig, saa ogsaa skulde komme frem, som af den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Jessen) omtalt, og det endog en heel Række af saadanne Krav, kan jeg ikke saa lige troe. Hvis saadanne Krav — hvad der dog vistnok vilde være ganske undtagelsesviis — skulde fremkomme, da maa jeg sige, at det rigtignok ikke vilde vidne om nogen høj Grad af Patriotisme. Jeg